

Com podem expropiar diners a les entitats bancàries?

Aplicació Legal Desplaçada #1:
Reserva Fraccionària

Índex

- 05** **El mecanisme
de la mandràgora I**
Qmuntty
- 15** **Manual
–Pas a Pas**
Enric Duran
- 31** **Entre la realitat
i la legalitat**
Simona Sarau
- 45** **Deus diners al banc?
Si no pagues seràs lliure**
Col·lectiu Crisis
- 53** **No crec en res
però crec en tot**
Lucio Urtubia

El mecanisme de la mandràgora I

Qmunty

La banca té en propietat els diners que, per contracte, afirma cedir a l'hipotecat per comprar el seu habitatge?

Es pot obligar una persona que no pugui liquidar íntegrament la seva càrrega hipotecària a lliurar l'habitatge?

No, perquè els diners que l'entitat signa com a prestats per contracte realment es creen en el mateix moment de la signatura del crèdit hipotecari. I això necessàriament és il·legal, ja que ningú pot concedir en préstec el que no és de la seva propietat o no disposa al seu favor de forma legal. En conseqüència, ningú no és reu d'uns diners que no existeixen per ser prestats.

El mecanisme de la mandràgora I

En la dècada dels quaranta hi havia una tira còmica anomenada *Mandrake el mag*. La seva especialitat era crear coses del no-res i, arribat el moment, fer-les desaparèixer en el mateix buit d'on havien sortit. Llavors, és adequat que el procés que es descriurà a continuació sigui anomenat, en el seu honor, EL MECANISME DE LA MANDRÀGORA.

Quan s'explica la creació dels diners per part de la banca, la gent pensa que aquests apareixen com quan s'imprimeixen diners i a continuació s'en emmagatzemen a l'espera de ser prestats a algú. D'altra banda, els llibres que tracten de banca solen dir que els diners es creen mitjançant el deute. Però aquesta manera d'explicar les coses és enganyosa, ja que s'està donant a entendre que primer hi ha un deute i després apareixen els diners.

La veritat és que els diners no apareixen fins al mateix moment en què són prestats. Doncs és precisament el fet de concedir el préstec el que fa saltar els diners a la realitat, i la signatura de la hipoteca, el que fa aparèixer els diners que lliura l'entitat financera per a la compra de l'habitatge.

Però de la mateixa manera que apareix, desapareix en les cambres cuirassades de bancs i caixes quan es retorna el deute. Per això, no hi ha cap expressió més breu i adequada per a descriure aquest procés que la de "crear diners del no-res", que ocasionalment pot anar acompanyada de l'afegitó "per a ser prestat" quan sigui necessari aclarir el seu sentit.

Passem a continuació a veure com apareixen aquests diners mitjançant la creació d'un préstec.

El primer que hem d'entendre és que en l'actualitat, els diners ja no basen el seu valor en l'existència d'una contrapartida en or, plata o quelcom semblant. La fracció no és ni del 54% ni del 15%. És del 0%. Simplement ha seguit el mateix camí que el diner fraccionari que ha aparegut en altres moments de la història, i s'ha degenerat fins a convertir-se en diner fiduciari. El fet que la major part dels diners que circulen avui dia siguin apunts comptables en els balanços en lloc de paper moneda, és una mera qüestió tècnica.

D'altra banda, els banquers parlen de *ràtios de reserva* només per rentar-li la cara a l'assumpte. Perquè les "reserves" a què fan referència són, en realitat, deute públic. És a dir, que

fins i tot les reserves són deutes i que tot el nostre sistema monetari internacional està basat, de cap a cap, en diner fiduciari.

El segon fet que cal comprendre amb claredat, és que el mecanisme emprat pel Sistema de Reserva Federal (FED) per crear els diners és una cosa molt simple, tot i que es fa servir un argot realment complicat per explicar-ho. Fan, avui dia, exactament el mateix que feien els orfres segles enrere, quan emetien més certificats sobre els seus dipòsits d'or del que tenien realment. La diferència és que els orfres estaven limitats per la quantitat d'or que tenien als seus cofres; el FED, però, és evident que no té aquesta restricció.

La Reserva Federal ho explica obertament

La Reserva Federal és sorprenentment sincera sobre el procés de creació de diners. En un fullet publicat pel Banc de la Reserva Federal de Nova York s'explica que la moneda no pot ser canviada o intercanviada per or del Tresor o qualsevol altre actiu de suport. La qüestió sobre quins actius recolzen els títols

de la Reserva Federal, no té cap altre significat excepte el comptable.¹

I en la mateixa publicació es pot llegir a un altre lloc que els bancs creen els diners sobre la promesa de tornar el deute que fa qui rep el préstec. [...] Els bancs creen els diners monetitzant els deutes privats de les empreses i dels particulars contra el suport dels actius que serveixin de garantia.²

En un altre fullet, el Banc de la Reserva Federal de Chicago diu que als EUA, ni el paper moneda ni els dipòsits tenen cap valor com a matèria primera. En si mateix, un bitllet de dòlar és només un tros de paper. Els dipòsits són mers apunts comptables i el valor intrínsec de les monedes que circulen és molt inferior al seu valor facial real.

Què és el que fa que aquests tres instruments monetaris siguin acceptats només pel seu valor facial en pagament dels deutes, els impostos i la resta d'usos monetaris? Doncs principalment, la confiança que té la gent que aquests mitjans de pagament permeten intercanviar altres actius financers i béns i serveis reals en qualsevol moment que ho vulguin fer. Però

també es deu en part a la llei, ja que aquest tipus de moneda ha estat declarat *legal tender* (legal per lliurar o licitar) pel govern, així que també ha de ser acceptat per llei.³

En una nota a peu de pàgina d'un butlletí del Banc de Saint Louis de la Reserva Federal, trobem la següent explicació, que és sorprenentment clara:

Els sistemes monetaris moderns tenen una base fiduciària (literalment, 'diner per decret') amb les institucions dipositàries (depository institutions) que actuen com a fiduciàries, creant obligacions contra ells mateixos amb la base fiduciària actuant com a reserva.

El decret apareix als mateixos bitllets amb la frase "*this note is legal tender for all debts, public and private*". Encara que ningú pot rebutjar aquests diners per al pagament dels deutes, els contractes entre particulars es podrien redactar de manera que frustressin l'ús d'aquest tipus de diner en el comerç diari. Una explicació contundent de per què són acceptats els diners, però, és el fet que el govern federal requereixi el pagament dels impostos en aquest tipus de moneda. L'anticipació de la necessitat que s'han de liquidar aquests deutes amb el govern, crea la demanda necessària sobre aquest dòlar purament fiduciari.⁴

Els diners desapareixerien sense l'emissió de nous deutes

És difícil que la gent entengui el fet que tot el subministrament de diners no està recolzat més que per deutes. Però encara és més difícil imaginar-se el fet que, si tothom pagués els deutes de cop, deixarien d'existir els diners en circulació. I és així, en efecte. Tots els diners acabarien tornant a les càmeres dels bancs i deixarien de circular fins i tot com a apunts als comptes bancaris. En poques paraules, desapareixerien tots els diners.

Marriner Eccles va ser el governador del Sistema de Reserva Federal el 1941. El 30 de setembre d'aquest any el van cridar perquè testifiqués davant el *House Committee on Banking and Currency*. El propòsit d'aquesta visita era obtenir informació sobre el paper que la Reserva Federal va exercir a l'hora de crear

1. *I Bet You Thought*, Federal Reserve Bank of New York, p. 11.

2. *Ibid.*, p. 19.

3. *Modern Money Mechanics*, Federal Reserve Bank of Chicago, pág. 3.

4. *Money, Credit and Velocity*. Review, maig 1982. Vol 64, N° 5, p. 25.

les condicions que van conduir a la depressió dels anys trenta. El congressista Wright Patmos era el president d'aquest comitè i li va preguntar a Eccles d'on havia tret el FED els diners per comprar bons del govern el 1933 pel valor de 2.000 milions de dòlars. Aquest va ser el diàleg:

ECCLES: El creem.

PATMOS: D'on?

ECCLES: Del dret que tenim per emetre diner creditici (*out of the right to issue credit money*)

PATMOS: I no hi ha res darrere d'aquesta operació, excepte el crèdit del nostre govern?

ECCLES: Així és com funciona el nostre sistema monetari. Si no existissin els deutes no hi hauria diners.

Encara que els diners representin un actiu per a alguns individus, hem d'adonar-nos que deixen de ser-ho quan s'entenen com un agregat del subministrament total de diners. Un home que hagi demanat prestats 1.000 € pot pensar que ha incrementat la seva posició financera just en aquesta quantitat, però realment no ha estat així. Els seus 1.000 € en efectiu són un actiu que es dedueix dels 1.000 € del deute contret i que resideix en el passiu del balanç de la seva comptabilitat.

Els comptes bancaris són exactament el mateix, però a major escala. Si sumem tots els comptes bancaris d'un país, descobrirem que es tracta d'un gegantí *pool* d'actius que suporten l'economia. I cada tros de tots aquests diners té un propietari. Però tot això és una gran il·lusió, ja que realment existeix contra un altre gegantí *pool* de passius que suporta al dels actius. Així que l'última realitat que suporta a tota l'economia no és una altra cosa que el deute.

Robert Hemphill era el gestor de crèdits del Banc de la Reserva Federal d'Atlanta. En el pròleg a un llibre d'Irving Fisher titulat *100% Money*, Hemphill diu el següent:

Si es pagaran tots els préstecs, ningú tindria un dipòsit bancari i acabarien desapareixent tots els dòlars en circulació. Això és un fet que deixa estupefacte a qualsevol. Així que som completament dependents dels bancs

comercials. Algú en algun lloc hi ha d'haver demanat prestat cada un dels dòlars que hi ha en circulació, sigui efectiu o crèdit. Si els bancs creen els diners suficients, llavors prosperem. En cas contrari, ens empobrim. Hem deixat de tenir un sistema monetari permanent. Quan un s'adona de l'assumpte, comprèn llavors quant tràgica i absurda és la desesperant situació en què ens trobem. Però així són les coses.

Un cop es comprèn que tot el sistema monetari es basa en el deute, s'entén també fàcilment que el Sistema de Reserva Federal no mostri cap interès que es redueixi el deute dels EUA, encara que públicament es digui justament el contrari. Però trobem el següent en un dels seus comunicats oficials:

*Un vast i creixent nombre d'analistes veuen la nostra deute nacional com una cosa útil i una gran benedicció. Per això pensen que no cal reduir el deute total.*⁵

5. *The National Debt*, Federal Reserve Bank of Philadelphia, p. 2-11.

I a un altre lloc:

*Els deutes públics i privats romandran on són. Juguen un paper essencial en els processos econòmics. [...] El que es necessita no és l'eliminació del deute, sinó fer-ne un ús prudent i una gestió intel·ligent.*⁶

6. *Two faces of Debt*, Federal Reserve Bank of Chicago, p. 33.

Traducció lliure del capítol 10 (*The Mandrake Mechanism*) del llibre d'Edward Griffin *The Creature From Jekyll Island*.

Què hi ha de dolent amb una mica de deute?

Alguns economistes diuen que no passa res que el sistema produeixi una mica de deute, mentre sigui moderada i es gestioni de forma eficient. La resposta és evident, ja que no hi ha cap problema amb el deute sempre que es generi en una transacció honesta. Però és molt diferent si se'n genera mitjançant el frau i l'engany.

Una transacció honesta és aquella en la qual qui rep un actiu, paga una comissió pel seu ús temporal. Aquest actiu

pot ser qualsevol cosa que tingui un valor tangible. Si fos un vehicle, la comissió es diria 'lloguer'. Però si es tracta de diners, llavors diem que a més de tornar els diners s'ha de pagar un 'interès'. En ambdós casos es tracta del mateix concepte.

Ara bé, si els diners s'han creat de cop o prement una simple tecla d'ordinador, llavors per què s'han de retornar aquests diners i, a més, pagar-hi un 'lloguer'? Quan un banc li concedeix un crèdit i apunta a la seva llibreta la quantitat corresponent, simplement està fent veure que li està prestant els diners, ja que realment no té res per prestar. Fins i tot els diners dels dipositants que no estan endeutats van ser creats en el seu moment, també del no-res, per ser concedits a algú com a préstec. Qui permet als bancs, però, obtenir beneficis mitjançant aquesta creació artificial de diners? És evident que només la llei pot tenir la suficient capacitat de coacció per a que tot el món accepti el que de bona gana mai estarien disposats a rebre a canvi dels seus béns i serveis: trossos de paper sense valor.

Un motiu per abolir el sistema

Fa uns quants segles la usura era definida com un interès excessiu carregat sobre un préstec. Però l'ús bancari modern ha redefinit el que s'entén per interès *excessiu*, ja que qualsevol quantitat de diners que es carregui sobre un préstec fingit és excessiva. Així que el diccionari necessita una nova definició:

USURA: EL COBRAMENT DE QUALSEVOL TIPUS D'INTERÈS SOBRE UN PRÉSTEC DE DINER FIDUCIARI.

Thomas Edison va resumir convenientment la immoralitat del sistema quan va dir que tots aquells que no han tacat ni una tovallola amb la seva suor en aquest projecte ni han contribuït tampoc amb una lliura de materials, recolliran més diners que la gent que subministrarà tots els materials i farà tot el treball.

Està exagerant, Edison? Suposem la compra d'una casa que val 200.000 €. Si el comprador té estalviats 50.000 €, n'haurà de demanar prestats els 150.000 restants. Si els

demana a 35 anys i un 5% d'interès, al final de la vida del préstec haurà retornat 300.000 €. És a dir, hi haurà retornat els 150.000 originals i 150.000 més en interessos.

Però tenia el banc aquests 150.000 euros que s'han demanat prestats? És evident que si aquest fos el cas, llavors seria just no només tornar els diners, sinó també els interessos pactats. Però si el banc no els tenia, llavors per què els hi hauria de tornar? Per què pagar interessos per una cosa que es va fingir lliurar, quan realment no va ser així?

Com ja s'ha explicat, cada unitat monetària que avui existeix és perquè algú l'ha demanat prestada. I això vol dir que tots els diners que circulen pel món estan rendint un interès al sistema bancari, que és qui els ha creat. Però què han fet els bancs per guanyar aquest permanent riu de riquesa al seu favor? És que l'obtenen prestant el seu propi capital, els diners dels accionistes o els diners dipositats als comptes? Doncs no. Els seus beneficis els obtenen amb el moviment d'aquesta vareta màgica anomenada diner fiduciari.

Per això aquesta enorme riuada de beneficis només pot ser entesa com una usura de proporcions descomunals, sense comparació en la història. Només per aquest fet, ja val la pena acabar amb els bancs centrals.

Qui crea els diners per pagar els interessos?

Una de les qüestions que ens poden deixar més perplexos és pensar d'on venen els diners per pagar els interessos dels préstecs. El diner fiduciari que es posa en circulació no és suficient per pagar el capital i els interessos de tots els préstecs, de manera que sembla impossible per a tots sortir de les seves posicions deutores i representa que algú haurà de quedar sempre insolvent. És com si només es pogués sortir del deute emetent més deute.

Aquesta veritat és només parcial, ja que s'han de considerar, a més dels diners, el valor monetari del treball i les mercaderies. Però aleshores el sistema fiduciari té encara una perversitat més gran, ja que aconsegueix traslladar en benefici de la banca bona part del valor econòmic, tant del treball com del conjunt de mercaderies.

Links a consultar per ampliar la informació

<http://qmunty.com/blog/2011/01/10/el-mecanismo-de-la-mandragora-i/>

<http://qmunty.com/blog/2011/01/14/el-mecanismo-de-la-mandragora-ii/>

<http://qmunty.com/blog/2010/12/27/la-criatura-de-jekyll-island-i/>

<http://qmunty.com/blog/2010/12/29/la-criatura-de-jekyll-island-ii/>

<http://qmunty.com/blog/2010/12/17/el-privilegio-que-oculta-la-banca-por-la-ruina-que-a-todos-provoca/>

<http://qmunty.com/blog/2010/11/19/posiblemente-una-de-las-mejores-explicaciones-sobre-la-crisis-i/>

<http://qmunty.com/blog/2010/11/24/posiblemente-una-de-las-mejores-explicaciones-sobre-la-crisis-ii/>

<http://qmunty.com/blog/2010/11/03/las-4-crisis-conferencia-en-la-universidad-publica-la-rimaia-i/>

<http://qmunty.com/antal-fekete/>

Manual –Pas a Pas

Enric Duran

El més important és la valentia i la decisió de voler donar un canvi a la teva vida, ja que després de realitzar l'acció hauràs de declarar-te insolvent i et convertiràs en morós.

Abans de començar. **Requeriments necessaris**

- Crear un compte de telèfon només per a aquest fi.
- Els millors clients pels bancs són les persones assalariades amb un contracte fix de, com a mínim, un any d'antiguitat. Si tu no ho ets, hauràs d'inventar-te un personatge, com per exemple un informàtic amb contracte fix i una nòmina mensual.
- Materials necessaris: ordinador, impressora, fotocòpies, tisores i cinta adhesiva.
- Escollir una ciutat en relació a la dimensió de l'acció que vols realitzar: si demanes molts préstecs en una ciutat petita potser coincideixis diverses vegades amb un mateix notari.
- Disposar d'uns 2.000 €, que ingressaràs com a nòmina el primer mes per començar l'acció. Posteriorment els podràs anar retirant i ingressant cada mes com si fos la teva nòmina.

Sistemes d'Informació

El primer que ens cal saber i que ens serà summament útil per guiar-nos i marcar el ritme de la nostra acció és conèixer com les Entitats Financeres s'informen del nostre estat de crèdit, ja que d'ell depèn que ens atorguin els crèdits que volem.

Tenen dos vies:

A. C.I.R.B.E. (Centro de Información y Riesgos del Banco de España)

És una base de dades del Banc d'Espanya on figura la situació deutora de les persones. Cada cop que demanes un préstec o una targeta de crèdit a algun banc privat, et fan firmar un document que els autoritza a consultar la informació sobre la teva situació financera. Podríem dir que la informació que apareix al CIRBE és el teu deute *confessat*.

Tothom hi pot anar a títol personal a buscar el seu informe.

L'interessant del CIRBE –i que ens serà molt útil tenir en compte– és que els préstecs inferiors a 6.000 € no hi consten; tot i que a vegades, si l'import del préstec s'hi acosta molt, tendeixen a arrodonir-ho a l'alça i l'inclouen. Aquest sistema ens permet demanar, per exemple, quatre crèdits de 5.000 € sense que les altres entitats sàpiguen que ja en devem 20.000 €.

Els préstecs del CIRBE es van actualitzant mensualment amb dos mesos de retard; per tant, quan ja hagi pagat diverses quotes i el deute sigui inferior a 6.000 €, aquest deute, al cap de dos mesos, ja no apareixerà a la base d'informació del Banc d'Espanya. Si tens en compte això, pots pagar les quotes necessàries o oferir una amortització del préstec perquè al cap de dos mesos deixi de sortir a l'informe. Aquest temps que es triga en actualitzar la informació ens dona un marge d'acció a tenir present. Funciona per mesos naturals (per exemple, l'1 de juny reflectirà tota la informació del mes d'abril; per tant, no són 60 dies exactes). Amb això pots calcular amb quant de temps comptes per fer les operacions. Per tant, has de començar a signar préstecs amb el notari a principis de mes, tot i que ja ho tinguis preparat i t'hagis d'inventar excuses per retardar la signatura. D'aquesta manera aconseguixes tenir tot el mes per davant per fer operacions.

Consell

Moltes vegades l'important no és només la qüestió tècnica, sinó també una argumentació adequada.

Els préstecs que demanes en nom d'una empresa no apareixen en el teu historial personal. Pots crear tantes empreses com vulguis. L'important és mantenir el més net possible el teu historial personal.

Si necessites avalar a nivell personal un préstec sol·licitat per una de les empreses que has creat, pot ser que surti en el teu historial personal (segons l'experiència comprovada, surt en un 25% dels casos). No apareix, però, com a préstec, sinó com a aval i mai indica a qui estàs avalant. Per tant, sempre pots dir que has avalat a una amiga, ja que no tenen manera de comprovar-ho.

B. Morositat

L'altra via d'informació és el que popularment es coneix com a *l·listes de morosos*, uns arxius que recullen la informació de tots els deutors i que estan gestionats per dues empreses: Asnef, que gestiona l'arxiu Equifax, i Experian, que gestiona l'arxiu Badexcug.

Hi ha una obligació de mantenir la privacitat, llevat de quan ets morós. A aquestes l·listes no només hi surten els

Curiositat

Moltes vegades ens sorprendria la mala gestió de la informació de les empreses financeres. Per exemple, pot ser que demanis dos préstecs a dues empreses del mateix grup i que la informació no circuli entre elles. O que un banc no estigui al corrent d'un préstec que t'hagi concedit la seva pròpia entitat financera.

deutes bancaris, sinó que també hi poden sortir deutes telefònics o de determinades empreses que pertanyin a l'associació de morositat. Per tant, si tens un impagat petit el millor és liquidarlo abans de començar l'acció, de tal forma, ho eliminaran de les llistes de morosos i ja no hi quedarà constància de que abans hi sorties.

És molt important que mentre estiguis fent les operacions t'organitzis molt bé per anar pagant les quotes a temps i així evitar sortir a la llista de morosos.

Críteris per concedir préstecs

Les entitats financeres estudien la teva sol·licitud de crèdit mirant tots els préstecs que consten al CIRBE, i es fixen que la suma de totes les quotes mensuals per deutes no superi el 40% del teu sou; és a dir, que si cobres 1.000 € no pots tenir un total de quotes mensuals que superin els 400 €, incloent-hi el que estàs demanant en aquell moment.

Un bon moment per demanar un préstec a qualsevol banc privat –i que te'l concedeixin– sol ser al cap de tres mesos d'haver-hi obert un compte i domiciliat la nòmina. Al mateix temps, si veuen que tens un préstec de la seva entitat i que compleixes amb els terminis, això els hi pot servir com a garantia per confiar en tu i que te'n concedeixin un altre.

I en el cas de les empreses financeres, una condició gairebé indispensable per demanar un préstec de gran quantitat és que primer n'hagis demanat un de petit i que l'estiguis pagant. Acostumen a esperar que transcorrin uns sis mesos perquè et concedeixin un segon préstec, després d'haver-te'n concedit el primer.

Consell

Si et pregunten quant pagues de lloguer, el millor és dir que vius en un pis familiar o donar alguna altra raó per justificar que no pagues lloguer, sinó ho tindran en compte en el càlcul del 40%!!!

IV

Documents necessaris per a realitzar l'acció i com obtenir-los si no els tens

1. El contracte de treball

Aquest document el demanen sovint, tot i que no sempre. Pots trobar un model a Internet a partir del qual fer el teu propi contracte. Sempre ha de ser indefinit! Un cop ja has realitzat el teu contracte de treball, només necessites un contracte real a partir del qual escanejar el segell. Un cop escanejat, hi canvies la data indicant el moment des del qual tens contracte indefinit i tot seguit ho imprimeixes sobre el contracte que has realitzat abans. D'aquesta manera faràs dues impressions: la primera amb el contracte de treball i la segona amb el segell a la zona desitjada.

2. Comprovant de la nòmina

Aquest document també el pots crear amb el teu ordinador. Hi ha moltes pàgines de Internet amb models de nòmines. Has de tenir el segell real o escanejat de l'empresa i l'empresa ha de ser real, ja que poden comprovar el seu NIF i trucar al telèfon de l'empresa per comprovar que sigui cert.

3. Rebut dels préstecs que figurin al CIRBE

Com hem vist anteriorment, al CIRBE hi poden saber el deute total que tens amb una entitat, però mai sabran la quota mensual que estàs pagant; per aquest motiu, et demanaran els rebuts dels crèdits que hagin vist al CIRBE.

Això ens dona un marge de maniobra, ja que pots presentar el rebut amb la mensualitat a pagar alterada, de manera que no sigui un problema perquè t'atorguin el crèdit que vols, o bé, en el cas que tinguis dos crèdits en una mateixa entitat

(un de menor import que no surti al CIRBE i un de major que hi consti) pots presentar el rebut mensual de l'import més baix.

4. Declaració de renda

Aquest document és més difícil d'alterar, ja que en ell hi apareix un link a una pàgina d'Internet on es pot contrastar si la informació és certa o no.

En aquest cas, el millor és dir que no la fas i justificar-ne el motiu. Una justificació pot ser que els últims anys tenies

rendiments de menys de 14.000 € anuals, i per aquest motiu, no estaves obligat a fer-la. Per exemple, es pot donar el cas que portessis un any i pocs mesos treballant en una empresa, però resulta que el primer any el contracte fix era per un sou inferior al que tens ara; llavors, et van ascendir i et van augmentar el sou a l'import que ara els hi estàs presentant a la nòmina.

Conseil

Si t'equivoques amb alguna dada, sempre pots culpar al gestor i dubtar de la seva professionalitat. Els bancs no s'imaginarien que portes quelcom alterat ni que es tracta d'un pla per deixar de pagar deutes; dins dels seus paràmetres no hi cap l'opció de que algú vulgui ser insolvent tota la vida. En aquests casos, sempre has de jugar amb la psicologia de l'error.

5. La vida laboral

Aquest document no és molt freqüent que el demanin, però en el cas que ho facin, el problema pot estar en que tu realment no estiguis treballant, ja que el document ho constatarà. Però com en els altres casos, si tu no els hi dones aquesta informació, no la podran contrastar.

La millor manera de crear aquest document és anar a la Seguretat Social a demanar-lo en procediment d'urgència, ja que allà te l'imprimiran amb una impressora làser en blanc i negre i et serà més fàcil editar-lo que si ho rebessis per correu. Un cop tens el document original, a la última línia hi afegeixes les dades que t'interessen, si cal, corregeixes els dies cotitzats i finalment ho imprimeixes.

Nota

Sempre que es tracti d'informació oficial, has d'aconseguir la documentació real per tal de copiar-la.

6. Comprovant de la despesa que faràs

Necessitaràs presentar un pressupost del motiu pel qual sol·licites el préstec. En el cas dels préstecs personals

de menys de 6.000 euros, el més senzill és dir que és per a reformes, i si són préstecs més grans, per a un cotxe. En el cas dels préstecs sol·licitats com a empresa, les inversions per augmentar l'activitat de l'empresa en són un bon argument.

7. Extracte bancari

(en el cas que demanis el préstec a una entitat on no hi tinguis la nòmina)

És recomanable no demanar cap préstec al banc on hi simulis tenir la nòmina; d'aquesta manera, t'assegures tenir sempre un extracte bancari net i polít. En cas contrari sempre el pots modificar, però n'és una acció farragosa. Et serà més senzill amb els models que et baixis directament d'Internet.

V

L'acció

A.

Variable #1: una persona a títol personal

(sense avals)

1. El primer pas és, si no la tens, aconseguir una nòmina de l'import que t'interessi en relació amb els crèdits que vulguis demanar. Per fer-ho necessites una empresa o una cooperativa des de la qual emetre aquesta nòmina. La persona que porti l'empresa ha d'estar informada perquè és probable que la truquin per confirmar que hi treballes, tot hi que mai podran contrastar el sou. Si tens la opció, el millor és donar un telèfon que tu mateix puguis despenjar.

És important que l'empresa mare tingui com a mínim un any de creació, ja que tu necessites demostrar que tens un contracte fix i per tant, ja ha de fer uns mesos que hi treballes.

2. Obres un compte en un banc. Hi domicilies la nòmina. A principi de mes, tu mateix pots anar al banc i fer-hi l'ingrés en concepte de nòmina; així t'estalvies fer el ingrés mensual de la nòmina des d'un altre compte. Un cop fet l'ingrés ja pots treure aquests diners del compte. Aquest compte l'intentarem mantenir net de préstecs, això ens ajudarà quan tinguem que presentar l'extracte a algun banc o empresa financera.

3. T'obres un altre compte en un altre banc i també hi domicilies la nòmina. És aconsellable domiciliar-hi algun rebut, ja que més endavant ens farà servei.

Es pot donar el cas que, al domiciliar la nòmina, automàticament t'ofereixin una targeta de crèdit. Si te la donen, és important fer-la servir abans de demanar el préstec, perquè dins dels seus paràmetres no concordarà que no facis servir la targeta i alhora, demanis un préstec. Una manera d'usar-la

Consell

Has de tenir una mica de psicologia a l'hora de treure els diners, ja que quan demanes un préstec és possible que mirin l'extracte de compte i vegin quin tipus de moviments fas; Per preveure-ho, és important treure-ho com si estiguessis vivint d'allò. Una setmana pots treure 300€, una altre 200€, etc. L'objectiu és donar sensació de normalitat.

és anar amb gent a un restaurant, oferir-te a pagar el compte de tots i que després cadascun te'n retorni la seva part; així podràs anar utilitzant les targetes.

4. Al cap de tres mesos de haver-hi domiciliat la nòmina ja és un bon moment per demanar un préstec al banc. Recorda que dependent de la quantitat, el préstec sortirà o no al CIRBE, per tant et condicionarà a l'hora de demanar altres préstecs a altres entitats. És recomanable començar amb préstecs petits que no surtin al CIRBE per anar acumulant

capital. Amb el capital d'algun dels préstecs ja podem anar pagant les quotes mensuals d'aquest préstec i dels que en anem demanant.

5. Les accions dels punts tres i quatre les pots repetir tantes vegades com vulguis i en diferents bancs per tal d'anar demanant préstecs. Has de tenir cura que la signatura amb el notari sigui a principi de mes per així tenir els dos mesos per endavant sense que el préstec surti registrat al CIRBE.

Una estratègia pot ser fer grups, per exemple amb el préstec per a un cotxe. Vas al concessionari, demanes una factura del model de cotxe que t'interessa i llavors esculls una sèrie de bancs perquè tots et financin el mateix cotxe. Per exemple, un banc et fa el xec a nom del concessionari, la qual cosa t'obliga a comprar el cotxe. Un altre només et demana la factura, o que asseguris el cotxe amb la seva companyia asseguradora, mentre que un altre no et demana res. Pots arribar a aconseguir quatre o cinc préstecs per al mateix cotxe. En el cas que et preguntin perquè no fas una transferència bancària a l'instant, sempre tens l'opció de dir que el concessionari t'ha demanat que els hi portis els diners en efectiu a canvi d'un descompte.

6. També tens l'opció de demanar préstecs als Establiments Financers de Crèdit. Aquestes entitats poden donar crèdit a distància però no ofereixen comptes corrents, per tant, ja

esperen que tinguis la nòmina domiciliada en alguna altra entitat. Calen tres mesos d'historial en un compte per poder-lo presentar a la financer. Els hi presentarem l'extracte bancari del compte que mantindrem net de crèdits. I els hi indicarem que ens cobrin les quotes a un altre dels nostres comptes, del qual ens demanaran que presentem un rebut domiciliat amb anterioritat. D'aquesta manera continuarem mantenint net el primer compte que hem obert.

Consell

Quan alguna empresa t'ofereixi un préstec, accepta'l; ells no dubtaran de tu, ja que són ells mateixos els qui t'han ofert la publicitat. Pots dedicar una estona a buscar propaganda a la premsa o a Internet per tal de trobar aquest tipus de producte.

B.

Variable #2: una persona com a empresa

(sense avals)

1. Crea una empresa. Això és molt senzill ja que pots crear societats limitades unipersonals. Cal fer el següent:

- Sol·licita un nom i espera que t'enviïn un comprovant conforme n'és lliure.
- Diposita 3.000, 12 € en un banc.
- Busca a Internet models d'estatuts per a crear empreses i adapta'ls.
- Vés al notari amb el comprovant del dipòsit i els estatuts i crea l'empresa.
- Vés al Registre Mercantil i a l'Agència Tributària per tramitar el CIF de l'empresa i donar-la d'alta a l'IAE.

Sol tenir un cost total d'uns 400 € o 500 € (recorda que pots disposar dels 3.000 € que ja tens dipositats). Si pot ser, intenta que en el títol no posi *unipersonal*, tot i que depèn bastant de l'atzar que el notari ho posi o no.

Sempre és recomanable crear una empresa d'un sector del qual en tinguis un cert coneixement.

2. Al compte del banc hi simules una activitat de l'empresa de nou mesos a un any, ja que et demanaran l'historial de l'empresa. Has d'anar creant moviments. El més pràctic és crear-te tres empreses i així es poden anar facturant entre elles mateixes, ja que no es comprova a qui pertanyen les altres empreses.

També pots optar per fer moviments d'efectiu amb concepte canviant, ja que no deixen rastre ni depens de tercers. En molts casos, però, el que funcionarà millor per avalar-te és la teva nomina personal com a treballador d'una altra empresa. Pot ser que estiguis muntant la teva pròpia empresa, però que encara mantinguis l'altra feina. D'aquesta manera, amb els diners que demanes en préstec et podràs anar bolcant progressivament a la teva empresa i reduint les hores dedicades a l'altra feina.

3. Demana préstecs. Com a empresa el més senzill és demanar préstecs a entitats amb les quals no hi treballes, així pots arreglar l'històric. També pots ensenyar els balanços de tota l'activitat realitzada fins l'últim trimestre en curs, i fins i tot, l'impost de societats. Tot ha de quadrar. El balanç ha de ser amb beneficis però sense passar-se. Bàsicament ha de demostrar que podràs tornar el préstec que estàs sol·licitant.

Pot ser que en una sucursal d'algun banc et neguin un préstec perquè l'empresa encara és massa nova, però això no vol dir que ja no puguis tornar a aquella entitat: no podràs tornar a la mateixa sucursal, però sí a una altra sucursal de la mateixa entitat.

4. Les accions dels punts tres, quatre i sis de la *Variable #1*, explicada anteriorment, les pots repetir tantes vegades com vulguis per tal d'anar demanant préstecs.

Nota

Aquesta opció permet demanar crèdits amb avals. En el cas que un company avaluï a l'altre, tindria que presentar els ingressos com a autònom: no serviria la nòmina que tu li has fet perquè es veuria que treballa a una empresa que és teva.

C.

Variable #3: dues persones

1. Dos amics, cadascun crea una empresa (explicat al punt 1 de la *Variable #2*). Es deixa transcórrer un any.
2. Es fan les nòmines l'un a l'altre.
3. A continuació porteu a terme les accions dels punts tres, quatre, cinc i sis de la *Variable #1*, amb l'avantatge que en aquest cas disposeu de la possibilitat d'avaluar-vos mútuament.

D.

Variable #4: tres persones

1. Tres amics, un d'ells crea una empresa. Es deixa transcórrer un any.
2. Qui té l'empresa fa les nòmines als altres dos. En aquest cas t'avalaria un suposat company de feina; per tant, la persona que et dona feina mai no tindrà cap relació amb la que t'avalua.
3. A continuació porteu a terme les accions dels punts tres, quatre, cinc i sis de la *Variable #1*.

E.

Variable #5: quatre persones

1. Quatre amics, dos d'ells creen cadascun una empresa. Es deixa transcórrer un any.
2. Els dos que tenen empresa fan les nòmines als altres dos; per tant, en aquest cas ni la persona que et dona feina ni la que t'avalua mai no tindran cap relació entre elles.
3. A continuació porteu a terme les accions dels punts tres, quatre, cinc i sis de la *Variable #1*.

VI

Finalització de l'acció

1. Arribarà un moment en que decidiràs acabar l'acció i recuperar els diners. Has d'anar-los traient per parts per a no donar cap pista. Per tant, hauràs de valorar a quin compte es perjudicarà menys amb aquesta decisió i l'agafaràs com a compte base per fer-hi transferències des de les altres comptes. Per exemple, podria ser que t'hagin atorgat un préstec i que no l'hagis començat a pagar fins al cap d'un any o d'uns mesos. També pots fer les transferències al compte base si és que encara el mantens net de préstecs.
2. Al cap d'un mes, més o menys, el propi banc et començarà a trucar. Pots dir que l'empresa ha fet fallida, o que has perdut la feina. Seguiran insistint. Una altra opció és apagar el mòbil que has donat als bancs.
3. Et trucarà una empresa privada que els bancs contracten per a aquest fi. Aquesta classe d'empreses, sol pressionar-te amb mentides, dient que pots anar a la presó o que embargaran la casa dels teus pares, cosa que no és certa. Només volen crear-te por. També poden intentar pressionar als teus familiars. Si els teus familiars ho saben, poden dir que ells no hi tenen res a veure o que no ho pagaràs.
4. Les teves dades entren al registre de morosos.
5. Primer t'arribaran cartes prejudicials i després judicials, informant-te que si no hi respons, t'embargaran.
6. T'embarguen. Si no et poden embargar res, el teu cas queda en suspens. Per embargar-te, però, s'ha de tenir constància que tens diners en un altre compte; això, el jutge no ho investiga, per tant és el banc qui hauria de portar la prova. Segons la llei de protecció de dades, però, no és el banc, sinó l'Estat, l'únic que pot obtenir aquesta informació i, en aquest cas, els deutes no els tens amb l'Estat.

Entre la realitat i la legalitat

Simona Sarau

Quan realitzes les accions descrites en el capítol anterior a nivell legal et podrien imputar de:

A. Estafa de crèdit, regulat a l'article 248 del CP

B. Falsedat de document privat, regulat a l'article 395 i 396 CP

C. Alçament de béns o Insolvència punible, regulat a l'article 257 i següents del Codi Penal

D. Criminalitat organitzada, regulat a l'article 282 bis. 4 de la Llei d'Enjudiciament Criminal

A

Estafa de crèdit (248 cp)

L'estafa de crèdit consisteix en obtenir o ampliar un crèdit al·legant dades falses sobre la solvència del sol·licitant, que condueix a la concessió d'un crèdit quan, en el cas que s'hagués conegut la vertadera situació econòmica de qui el demana, el treballador del banc s'hauria negat a atorgar-li.

Quins elements han de concórrer per tipificar un delictes d'estafa?

1. L'engany
2. L'ànim de lucre
3. Perjudici causat

1. L'engany

Aquest element és la columna vertebral del delictes d'estafa de crèdit. No qualsevol engany pot considerar-se delictes, es requereix que aquest sigui *antecedent, causant i suficient*.

Antecedent: ha de ser precedent, és a dir, que abans de demanar el préstec al banc es demostrí que ja tenies la intenció d'estafar.

Causant: que origini o produeixi error essencial al subjecte passiu que no coneix la realitat que li has amagat, és a dir, que l'engany sigui la causa per la qual qui t'ha de donar el crèdit finalment te'l concedeixi.

Suficient: ha de ser proporcional per l'obtenció del fi proposat. S'han de tenir en compte les circumstàncies concretes de la víctima –reconegudes per l'autor– com per exemple la incultura, una situació determinada, edat o dèficit intel·lectual. No obstant això, aquests casos són impossibles en l'entorn que ens ocupa, ja que la víctima és una entitat financera. En general, les persones que treballen en aquestes

entitats són mitjanament perspicaces i estan obligades a actuar amb un mínim de diligència davant l'actor.

La ficció de solvència econòmica s'ha considerat tradicionalment com un comportament enganyós suficient sempre que excedeixi de les exageracions tolerades en el món financer¹. Hem de tenir en compte que la jurisprudència ha considerat, fins ara, que la ficció de solvència serà un element constitutiu d'estafa si s'acompanya de la intenció inicial de no retornar el préstec en cas que sigui concedit. PERÒ ÉS MOLT DIFÍCIL DE DEMOSTRAR LA INTENCIÓ INICIAL DE NO PAGAR JA QUE NORMALMENT LA VIA PER DEMOSTRAR-HO ÉS LA DE INFERÈNCIA O DEDUCCIÓ.

Precisament, és el coneixement de la impossibilitat de fer efectiva la contraprestació la que defineix l'estafa. Aquesta és la frontera entre la *responsabilitat civil i penal*. L'article 1269 del Codi

Civil estableix que "hi ha dol quan, amb paraules o maquinacions insidioses de part d'un dels contractants, s'indueix a l'altre a celebrar un contracte que, sense elles, no hagués realitzat". Per tant es podria al·legar que hi ha dol incidental, no voluntari, fet pel qual estariem en el supòsit del 1270 del CC que només obliga a l'actor a indemnitzar danys i perjudicis, que en el cas que ens ocupa serien insignificants, ja que el perjudici d'un banc pel fet de no pagar un préstec rarament es podria valorar, això sí és que existeix el perjudici.

Per tant, s'afirma que hi ha estafa quan la intenció inicial d'un dels contractants és la d'incomplir el contracte mentre que només hi haurà *responsabilitat civil* per dol quan inicialment s'actui de bona fe.

Perquè puguem parlar de l'existència de l'*engany* en l'estafa de crèdit, la conducta estarà limitada pel criteri de la autoprotecció patrimonial², el qual, en els casos en què la víctima sigui una entitat financera s'examinarà segon els usos mercantils i permetrà excloure l'engany de l'estafa en aquells negocis en què l'entitat perjudicada no va actuar amb la mínima diligència que resulta

exigible segons aquest usos comercials o bancaris. Perquè l'obtenció d'un préstec fingint béns o solvència pugui ser constitutiva d'un delictes d'estafa serà necessari que s'utilitzin maquinacions de certa entitat tals com la presentació d'escriptures o nòmines falses, que no corresponen a la realitat.

2. L'ànim de lucre

Aquest element subjectiu requereix que, la persona, a part de ser coneedora de l'engany que causa al banquer, ha de tenir el coneixement i la voluntat de perseguir un enriquiment patrimonial com a conseqüència de la seva acció, essent aquest un motiu per la comissió del delictes. L'ànim de lucre requerit a l'estafa és l'apropiació del valor de la cosa que constitueix l'objecte de la disposició patrimonial.

La disposició patrimonial és el comportament pel qual el titular del patrimoni, en aquest cas l'entitat financera, fa sortir de la seva esfera de domini l'element patrimonial, en aquest cas la quantitat de diners del préstec, per entrar il·licitament a l'esfera de domini de l'autor del delictes amb la finalitat del compliment d'un determinat objectiu, que seria la concessió d'un crèdit a un client.

Tanmateix, l'ànim de lucre, o enriquiment antijurídic no s'exclou encara que l'avantatge patrimonial que obté la persona amb la seva acció sigui només el mitjà per la satisfacció d'altres finalitats, per exemple si qui realitza l'estafa ho reparteix entre els pobres. Per tant, no és requisit per l'autoria que qui realitza l'estafa vulgui beneficiar-se econòmicament a títol personal. El que es valora per considerar si hi ha ànim de lucre és el mòbil principal, la obtenció d'un avantatge patrimonial tot i que la finalitat última sigui una altra, tot i que sovint la jurisprudència i la doctrina confonen el mòbil principal i la finalitat última.

2. El Dret penal no ha de constituir-se en un instrument de protecció patrimonial d'aquells que no es protegeixen a ells mateixos. Perquè l'engany sigui penalment rellevant ha de tenir suficient entitat per vèncer la voluntat de l'entitat financera, que ha d'actuar amb diligència. Coincidint amb el principi de autorresponsabilitat, ja que una absoluta falta de perspicàcia, una estúpida credibilitat o una extraordinària indolència per assabentar-se de les coses, pot arribar a ser causa de que la defraudació, més que un producte d'engany, hagi de considerar-se com efecte d'un censurable abandó, com a falta deguda de diligència.

Nota

Val a dir, que es difícil que el banc es dediqui a fer una investigació sobre si els documents que vas entregar en el seu moment eren falsos, ja que el que els interessa és no perdre més diners ni temps amb el teu cas.

1. És el cas de les exageracions de solvència per part del sol·licitant d'un préstec, que per ser habitual i perquè generalment l'entitat creditícia compta amb això, no tenen rellevància penal. La jurisprudència ha aplicat aquest criteri per excloure el delictes d'estafa en negociacions bancàries en les que la entitat no ha estat mínimament diligent. No qualsevol engany constitueix delictes.

Nota

De manera que sempre podem al·legar que, tot hi que hàgim presentat documentació falsificada, la nostra intenció inicial era pagar el préstec, però que posteriorment hem sofert complicacions amb les que no comptàvem, com per exemple que hem perdut la feina, etc.

3. Perjudici causat

La perfecció de l'estafa requereix l'existència d'un perjudici patrimonial a la víctima, inexistent en el cas que ens ocupa pel fet de que difícilment el banc es pot considerar una víctima davant una concessió d'un préstec impagat que tot i així li ha generat comptar amb uns interessos que han augmentat el seu patrimoni virtual. EL PERJUDICI CONSISTEIX EN UNA DISMINUCIÓ DEL PATRIMONI: SI NO ES POT APRECIAR UNA DISMINUCIÓ QUANTIFICABLE DEL PATRIMONI DEL BANC, TOT I EXISTIR ENGANY I ÀNIM DE LUCRE, NO ES POT APRECIAR EL DELICTE D'ESTAFA.

Per això sempre es situa el Dret Civil a primera línia de tutela contra les defraudacions. És a dir, el Dret Penal es regeix pel seu principi d'intervenció mínima (que últimament sembla oblidar-se) ja que no tots els béns jurídics estan necessitats de protecció penal. El Dret Penal té un caràcter subsidiari, només ha d'intervenir quan fracassen altres formes de protecció de l'ordenament jurídic. Per tant, el Dret Civil es situa a primera línia com a instrument de protecció de béns jurídics on es contempla el frau civil sense necessitat d'acudir a l'estafa regulada del codi penal.

Quan es considera consumada l'estafa de crèdit?

Tot i les diverses postures de la doctrina (idea de dret que sostenen els juristes, les diferents concepcions de dret dels diferents juristes que es posicionen en un qüestió determinada), la majoritària és que fins que la devolució del crèdit no sigui exigible no és possible apreciar el perjudici patrimonial. I en conseqüència, no es pot imputar un delictes en un moment en què el banc no coneix encara si resultarà o no perjudicat.

En resum, l'estafa de crèdit s'ha d'analitzar en cada cas concret per saber si s'han observat o no les pautes de precaució bancàries a que l'entitat en qüestió estava normativament obligada per la seva protecció patrimonial. És a dir, no es pot permetre la intervenció del Dret Penal en tots els casos, la suficiència de l'engany determina la regulació o no pel Codi Civil ja que les simples exageracions de la capacitat econòmica i de solvència de qui sol·licita un préstec davant el Director d'una entitat bancària no es considera sempre un engany suficient.

B

Falsedat de document privat

(395 i 396 CP)

Es considera falsedat en document privat quan s'actua:

Primer: Alterant un document en algun dels seus elements o requisits de caràcter essencial.

Segon: Simulant un document en tot o en part, de manera que indueixi a error sobre la seva autenticitat.

Tercer: Suposant en un acte la intervenció de persones que no hi han intervingut, o atribuïnt a les que hi han intervingut declaracions o manifestacions diferents de les que hagin fet.

Quart: Faltant a la veritat en la narració dels fets.

En el cas que ens ocupa en aquest manual, presentar nòmines falses seria un delictes de falsedat en document privat dels quals la pena de presó és de sis mesos a dos anys però sinó hi ha antecedents no s'hauria d'acomplir.

Important

Però s'ha d'anar en compte de no reincidir, ja que fins que un delictes no desaparegui dels antecedents penals, s'acumularà la pena que no s'hagi executat a les següents. Llavors si sumen més de dos anys entre la pena pendent i la nova si que s'ha d'executar la pena privativa de llibertat.

C

Alçament de béns o insolvència punible (257 i ss CP)

Una persona insolvent no pot respondre amb els seus béns per fer front a les responsabilitats civils que es derivin dels seus actes perquè no consta cap bé al seu nom. Per tant, una insolvència punible és el fet de devenir insolvent expressament per no fer front a les obligacions que has contret anteriorment, és a dir, per no pagar el préstec.

A VEGADES LA SITUACIÓ D'INSOLVÈNCIA DE LA PERSONA QUE NO PAGA EL CRÈDIT AL BANC CONSTITUEIX UN COMPORTAMENT POSTERIOR A L'ACCIÓ D'ESTAFA QUE HA DE CONSIDERAR-SE COM A ACCIÓ IMPUNE, ÉS A DIR QUE NO ES POT PENAR.

Es considera que hi ha delictes d'alçament de béns quan aquest acte es faci en perjudici dels seus creditors o quan es realitzi qualsevol acte de disposició patrimonial o generador d'obligacions que impedeixi o dificulti l'eficàcia d'un embargament, o de constrenyiment, judicial, extrajudicial o administratiu, iniciat o d'iniciació previsible.

Per tant la qüestió és provar que la insolvència no ha estat ocasionada expressament sinó que ha estat sobrevinguda, no desitjada per l'autor.

D

Criminalitat organitzada (282 bis.4 Lecrim)

L'associació de tres o més persones per realitzar de forma permanent o reiterada conductes que tinguin, entre elles, la finalitat de cometre delictes contra el patrimoni i contra l'ordre socioeconòmic previst, entre d'altres, a l'article 248 CP analitzat anteriorment, estarà considerada com criminalitat organitzada.

A. Estafa de crèdit (251 del CP)

Pena de presó d'un a sis anys i multa d'import variable a pagar durant un període d'entre sis i dotze mesos.

B. Falsedat de document privat (395 i 396 CP)

Presó de sis mesos a dos anys. Si no hi ha antecedents penals la pena se suspendrà per no ser superior a dos anys. En cas que no siguin la mateixa persona aquella que demana el préstec que aquella que falsifica el document, la pena de qui utilitza el document sabent que és fals serà inferior en un grau a la pena fixada per qui ha falsificat el document. Així, dependrà de la pena que es fixi al falsificador

per concretar la pena de qui demana el préstec presentant documents falsos.

C. Alçament de béns o Insolvència punible (257 i següents CP)

Pena de presó d'un a quatre anys i multa d'import variable a pagar durant un període d'entre dotze i vint-i-quatre mesos.

D. Criminalitat organitzada (282 bis.4 Lecrim)

Responen tots els qui han intervingut en el delictes amb la mateixa pena fixada per a l'estafa de crèdit.

Com podem evitar o disminuir la imputació dels delictes anteriors

A. Estafa de crèdit (251 del CP)

L'element clau és que es pugui o no demostrar l'engany previ a la concessió del crèdit i això és molt difícil de demostrar. No obstant això, si es destapa la falsedat en document privat –com en el cas de les nòmines– es considerarà l'animositat de l'engany previ i seria més fàcil imputar un delictes d'estafa. De totes maneres, com s'ha dit, abans s'ha d'analitzar cas per cas perquè tan l'ànim de lucre com el perjudici causat a un banc són elements molt discutits per la doctrina i sempre es poden trobar arguments que demostrin la manca d'algun dels elements necessaris per tal delictes. EN EL CAS QUE ES DERIVÉS A UN CAS REGULAT PEL CODI CIVIL, LES PENES SERIEN PECUNIÀRIES (DE PAGAR AMB DINERS) I COM SERIES INSOLVENT NO PASSARIA RES PERQUÈ NO HI HAURIA RES PER EMBARGAR.

B. Falsedat de document privat (395 i 396 CP)

Presó de sis mesos a dos anys. Sinó hi ha antecedents penals no respondries per tal delictes. PERÒ SI TENS ANTECEDENTS S'ACUMULARAN LES PENES I SI SUMEN MÉS DE DOS ANYS SÍ QUE ES RESPONDRÀ.

C. Alçament de béns o Insolvència punible (257 i següents CP)

S'ha d'anar amb cura a l'hora de vendre les propietats que tinguis i això va relacionat amb l'engany com a element de l'estafa. SI AL PRINCIPI VAS PAGANT ALGUNES QUOTES DEL CRÈDIT CONCEDIT I AL MATEIX MOMENT VENS O CANVIES DE NOM ELS TEUS BÉNS NO ES POT DEMOSTRAR L'ANIMOSITAT D'HAVER-HO FET PER FRUSTRAR LA OBLIGACIÓ QUE HAS CONTRET AMB EL BANC, PERÒ SI HO FAS EN UN MOMENT POSTERIOR PODEN RELACIONAR-HO.

D. Criminalitat organitzada (282 bis.4 Lecrim)

Si sou dos no es considerarà mai com a tal ja que el requisit és ser tres o més persones.

A tenir present

En el Capítol II de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi Penal, es contemplen les següents CAUSES QUE EXIMEIXEN DE LA RESPONSABILITAT CRIMINAL:

Article 20

5è.

El qui, en estat de necessitat, per evitar un mal propi o aliè, lesioni un bé jurídic d'una altra persona o infringeixi un deure, sempre que hi concorrin els requisits següents:

1. Que el mal causat no sigui més gran que el que es tracta d'evitar.
2. Que la situació de necessitat no hagi estat provocada intencionadament pel subjecte.
3. Que el necessitat no tingui, pel seu ofici o càrrec, obligació de sacrificar-se.

7è.

EL QUI ACTUÏ EN COMPLIMENT D'UN DEURE o en l'exercici legítim d'un dret, ofici o càrrec.

Val a dir que aquestes causes eximents hauran de ser interpretades per un jutge, qui considerarà quina situació és susceptible d'entrar en les causes eximents i quina no. La jurisprudència i la doctrina serviran de guia per a la interpretació, però sempre es pot assentar una nova jurisprudència ja que les necessitats i accions de la societat estan canviant a gran velocitat. Tant les normes com els qui les interpreten, s'han d'anar adaptant a les noves situacions que se'ls hi presenten, procurant el benefici majoritari de la societat perquè es faci justícia en cada cas concret. De fet, per això hi ha un poder judicial teòricament independent.

**Deus diners
al banc?
Si no pagues
seràs lliure**

Col·lectiu Crisis

El poder econòmic ha dedicat molts esforços a fer que les persones que no paguen els deutes bancaris siguin vistes com a persones rebutjables socialment, però aquesta no és més que una altra de les formes de manipulació que té el sistema en relació a les maneres de fer que el perjudiquen. En canvi, la persona morosa, encara que arribi a ser-ho per errors en la gestió dels seus diners, deixa de ser part del sistema consumista i això li dóna un potencial per aprendre a viure d'una altra manera. En un moment de crisi aguda i quan els morosos som milions, si ens organitzem podem ser part activa d'aquest gran canvi social que cada vegada més persones trobem necessari. La morositat pot gestionar-se amb ètica. De la mateixa manera que considerem consumidor responsable aquella persona que consumeix com a decisió política en relació amb aquelles maneres de comprar que no perjudiquen a les persones i el planeta, considerem que una persona, a l'hora de deixar de pagar els seus deutes, pot escollir a qui paga i a qui no segons criteris semblants. Així, pots pagar primer als teus amics, si els deus diners, i als teus proveïdors que siguin empreses petites i mitjanes, deixant impagats sobretot a les multinacionals i als bancs.

Algunes respostes per desmitificar l'impagament de deutes

Per començar, és important saber que és només un incompliment de contracte que depèn del Codi Civil. Has d'oblidar l'associació judici-delinqüent. NO ETS CAP DELINQUENT. Ets lliure de viatjar a on vulguis, com vulguis i quan vulguis. Deixar de pagar crèdits, únicament et tanca les portes a demanar nous crèdits, et pot produir embargament de comptes o nòmina, i de béns presents i futurs. Però no et poden embargar tots els teus diners o els teus ingressos, ni molt menys. La llei té previstos uns béns i ingressos que són inembargables.

Quina quantitat m'embargaran de la nòmina

(També per a pensió, autònoms, baixes i aturades)

En cas que la nòmina estigui per sota del salari mínim interprofessional (SMI), aquesta no es pot embargar. Per al 2009, l'SMI és de 624 euros. Per sobre d'aquesta quantitat s'embarga segons els trams que defineix l'article 592 de la Llei d'Enjudiciament Civil (LEC), que habitualment serà molt menys del que pagues als bancs:

SOU	QUANTITAT EMBARGADA	SOU DESPRÉS DE L'EMBARGAMENT
700	22,8	677,2
800	52,8	747,2
900	82,8	817,2
1.000	112,8	887,2
1.100	142,8	957,2
1.200	172,8	1.027,2
1.300	213,2	1.086,8
1.400	263,2	1.136,8
1.500	313,2	1.186,8

Siguin 20 deutes o en sigui 1, entre tots els creditors no poden embargar-te més que aquesta quantitat.

Embargament de comptes

L'embargament d'un compte en un banc a causa d'un deute amb un altre banc és vàlid quan, i només quan, l'execució que ordena el jutge inclou la quantitat màxima que es pot embargar. Si no, s'ha de denunciar per execució il·legal.

Si et bloquegen el compte al teu banc sense ordre judicial, ho hauran fet perquè tens obert el compte en una entitat on deus diners. Si t'oblides d'aquest compte i n'obres un altre en una entitat diferent on no tinguis deutes, no tindràs aquest problema. En aquest cas necessites posar-te només com a persona autoritzada, en comptes de com a titular, d'aquesta manera ja estaràs segur.

Altres consells personals

- Si no pots més: deixa de pagar immediatament totes les targetes i crèdits, prioritza LA TEVA SALUT I LES NECESSITATS BàSIQUES DE LA TEVA FAMÍLIA ABANS DE PAGAR ELS DEUTES BANCARIS.
- Si sou una parella casada i un o ambdós teniu deutes que aneu a deixar de pagar, és important que estigieu en règim de separació de béns, perquè us podrien embargar les dues nòmines i a més sumarien les quantitats abans de calcular la quantitat embargada. La separació de béns la podeu fer de mutu acord davant d'un notari i no us pot costar més de 150 euros.
- Abans de vendre o canviar de nom un cotxe perquè no te l'embarguin, comprova a Trànsit si té reserva de domini. Els cotxes amb reserva de domini no es poden vendre sense cancel·lar el deute.
- No fer cas de les trucades telefòniques i cartes que arribaran en un futur, per molt amenaçadores que siguin.
- Si avisen als teus veïns, pots denunciar-los per vulnerar la llei de protecció de dades.
- Assumeix tan aviat com puguis una nova vida financera. Sense préstecs bancaris, ni targetes, ni compres a terminis. Es pot viure bé, t'ho assegurem.

Judici civil

Davant el judici civil, MOLTES PERSONES PODEM ACCEDIR A LA JUSTÍCIA GRATUÏTA I NO HO SABEM. Els ingressos mensuals màxims per unitat familiar per accedir a la justícia gratuïta varien entre els 1.000 i els 2.000 euros mensuals segons el territori.

Presentar-te al judici no és obligatori, però si vols ser-hi i rebre suport, pots convocar gent a la web a baix indicada.

Aquestes qüestions són part de les preguntes i respostes freqüents sobre el no pagament de deutes que el Col·lectiu Crisis ha posat a disposició pública en l'apartat de comunitat de morosos del web [HTTP://WWW.17-S.INFO/MOROSSES](http://www.17-s.info/moroses). En aquest enllaç podeu trobar més informació i persones disposades a ajudar i aclarir els vostres dubtes.

Organitzar-nos en cooperatives ens pot servir per viure sense bancs i sense preocupar-nos pels nostres anteriors deutes

- L'embargament d'una persona inclou les seves participacions socials en empreses, però té una excepció: l'aportació social a una cooperativa no és embargable segons consta en les diverses lleis de cooperatives.
- Aquella propietat que passa a ser d'una cooperativa on els estatuts impedeixin l'especulació i el lucre, és una propietat que surt del capitalisme i de l'Estat i passa a ser un bé comú.
- Per a totes aquelles persones que vulguin començar un procés de transició per sortir del capitalisme, però que no se senten tan segures com per viure només amb relacions de confiança, la forma legal de la cooperativa els permet anar-se conscienciant i vinculant a les alternatives, sense haver de renunciar a un marc jurídic de relacions.
- D'aquesta manera les cooperatives es poden convertir en una eina jurídica clau de la transició per superar el sistema.

Fes-te insubmis/a

Si vols alliberar-te del sistema,
demana crèdits i no els tornis!

Cansada de treballar 40 hores
a la setmana?

Angoixat per les quotes
de la hipoteca?

Estàs segura que el capitalisme
és per a tu?

Si et decideixes a abandonar la
il·lusió de la propietat privada, si vols
recuperar el gust de compartir,
si vols construir un projecte d'autogestió
col·lectiva i et manquen calers
per comprar les terres, si vols finançar
una publicació... fes-te insubmís a
la banca. Un cop insolvent, s'acabaran
els problemes i podràs compartir
l'alegria de viure fora del sistema.

-Només indicat per a persones que encara no estiguin en registres de morosos.

La insolvència és una forma
d'immunitat a les multes

Donat que els incompliments del
Codi Civil estan penats amb
multes econòmiques, la persona
que s'organitza perquè no li puguin
embargar passa a ser una persona
immune al Codi Civil (...).

Per a les persones que volem
canviar el sistema, la morositat orga-
nitzada pot ser una eina de lluita
molt important.

No crec
en res
però crec
en tot

Lucio Urtubia

Una veritable nit de Utopia.

Però, què és la utopia?

Per a mi, és fer possible tot l'impossible.

Fa uns mesos, jo estava assegut a la taula de casa meva menjant una poma sense pelar. La pell és el que porta tota la riquesa, sempre m'ho han dit els meus pares: cal fregar-la amb un tovalló net i prou, sense rentar-la ni pelar-la, ni la fruita ni l'amanida, per a no treure-li el gust. De cop i volta, la porta d'entrada s'obre, hi entren dos joves i una noia em diu:

–Vostè és el senyor Lucho?

La meva resposta és immediata:

–Noooo, jo sóc en Lucio.

I la noia em diu:

–Perdoni vostè, senyor.

La noia estava nerviosa. Ara hi estic acostumat, per viure-ho i per haver-ho viscut, així que aprofitant-me del moment i de la situació d'inferioritat de la noia, li dic:

–No em diguis de vostè, ni Lucho; digue'm com em dic: Lucio, i a més, tranquil·litza't.

–Perdoni, jo sóc catalana, i el meu amic és cubà. Fa poc que hem arribat de Cuba. Som un grup d'artistes cubans que venim a treballar a París i des de fa temps et volem conèixer.

Sense perdre el temps i de forma provocadora els dic:

–Tots voleu desertar.

I la noia em contesta:

–No. Només et volem conèixer, intercanviar idees amb tu i

convidar-te a un projecte. Jo em dic Núria, sóc de Girona, i el company és cubà, de l'Havana, es diu Levi. Des de fa un temps estic interessada en el seu cas i bé... moltes gràcies per tot el que vostè ha fet. Em dóna esperança saber que hi ha gent com vostè.

I van marxar. Ni vi, ni cafè ni res. Jo em vaig quedar sol i content de saber que les idees anarquistes es coneixien a Cuba.

Una hora després de marxar, la noia catalana em truca per telèfon i amb molt d'afecte i respecte em diu:

—Lucho, ho he gestionat tot a la universitat on som perquè hi vinguis a donar una xerrada.

Em van donar totes les dades i els vaig dir que aviat els donaria una resposta, ja que tenia moltes coses a fer. Vaig trucar en Daniel Pinos, un amic meu que treballa a les edicions de La Sorbonne, per a preguntar-li si sabia alguna cosa sobre aquest grup de cubans, perquè temia que fos un grup de cubans estalinistes. Jo volia i necessitava saber-ho. Al cap de mitja hora em truca en Pinos i em diu que es tracta de tota una delegació d'artistes cubans convidats per una institució pública a exposar a París. Em vaig quedar tranquil i bé.

Una mica més tard em torna a trucar la noia i ens posem d'acord.

I una hora més tard, la Núria va tornar a casa per concretar. Una hora després, ja havíem decidit que el dissabte ens veuríem a la universitat i que hi donaria una xerrada sobre les meves experiències d'expropiació i de vida. Així ho vam convenir a una de les grans entrades subterrànies de la biblioteca Miterrand. En dos dies havia passat tot això: conèixer-nos, la reunió i la xerrada, on no només hi havia el grup de cubans, sinó que hi havia molta més gent, incloent-hi el meu amic Pinos. Tot va anar molt bé i ens vam acomiadar. La Núria em va donar, si no recordo malament, prop de 100 €. Li vaig dir que jo no volia diners, que això mai se m'havia passat pel cap. Li vaig explicar que quan viatjo accepto que em paguin els viatges, però no en aquesta ocasió. Em va insistir dient que si jo no els volia, que els donés als presos amics, així que els vaig acceptar i ho vaig fer. Ens vam acomiadar i durant uns mesos no hi vaig tornar a parlar. Avui dia és una amiga.

* * *

L'agost passat, quan estava de vacances a la meua casa de Cascante, la Núria em va trucar per telèfon perquè volia veure'm i parlar-me d'un projecte artístic que abordava l'ètica bancària, i en el qual també hi estava implicat l'Enric Duran. Em va dir que era molt important. Li vaig dir que podia venir a casa durant aquests dies i l'endemà s'hi va presentar. Em va explicar que havia fet nit a Tudela, ja que no s'havia atrevit a venir a dormir a casa meua.

Vam menjar al restaurant del Lechuguero mentre ella m'explicava el seu projecte analític sobre la banca, alguna cosa sobre una aplicació legal desplaçada. Jo no comprenia res de res. Vam quedar que jo aniria quan fessin aquesta gran reunió i que parlaria com ho faig diàriament, transmetent les meves idees i el meu pensament. La data per a això seria la d'avui, divendres 29 d'octubre del 2010, i ja hi som, sense més coneixements que els exposats i viscuts. Dues visites de mitja hora per a preparar la xerrada a París. Dues hores de xerrada i tres o quatre més a Cascante. Això és tot el que sé d'aquesta noia, la Núria, a més de les tres hores que va durar una xerrada que l'Enric Duran i l'Antonio Chao van realitzar fa uns mesos a la meua casa de París. I sense més coneixements, hi confio i m'hi embarco. Qui som? No ens coneixem ni som res ni ningú. Una vegada més he de dir, com dic a tot arreu, que una sola trobada amb algú pot canviar la vida d'un individu, i un individu pot canviar i influenciar la vida d'un poble, d'un sindicat, d'un grup, d'una fàbrica. Igual que un llibre. Això és el que jo anomeno l'inexplicable, l'impensable; així ho crec per haver-ho viscut i per viure-ho. En dic l'impossible.

Ho dic a tot arreu: no crec en res però crec en tot. I l'anomeno Utopia, la qual cosa no existeix. Una noia que no em coneix, llevat d'haver sentit d'un tal Lucio a milers de quilòmetres, té el coratge de presentar-se a casa meua perquè creu en el que ha sentit i llegit sobre mi. També ha constatat que la porta de casa meua és sempre oberta, i en molt poques hores ha vist qui sóc... Això és l'impossible, és la utopia que vivim. És impossible, en diem utopia però ho vivim. Això és la utopia.

* * *

I el dia 29 d'octubre, dia previst per a la meua sortida cap a Barcelona, a França hi ha vaga de trens i transports. Em desperto a les quatre de la matinada, nerviós i angoixat per no saber si podré arribar o no a Barcelona. Després d'haver-me rentat i afaitat, vaig arribar com vaig poder a la *gare* del nord, on hi vaig prendre el RER, i a les set del matí ja em trobava a Orly. Finalment i amb una hora de retard, ens enlairem cap a Barcelona, on pensava que m'hi esperaria la Núria, però ella no hi era. M'esperava una amiga seva, l'Ana, que com tots els amics que la Núria m'ha presentat, és una persona de grans valors, riquesa i coratge; llàstima que aquestes riqueses no les puguem ni sapiguem utilitzar.

L'amiga Ana i jo vam agafar un taxi que ens va portar a l'Hotel Alba, al carrer Hospital. Com que ja eren les dotze del migdia i jo encara no havia esmorzat, vam buscar un bar i ràpidament em vam trobar un on feien xurros. Vam entrar i no em vaig estar de res: em vaig menjar tres racions de xurros, cada ració era de sis xurros i cadascun feia 15 cm., és a dir que em vaig menjar gairebé tres metres de xurros. I l'amiga Ana, un entrepà de pernil. Vaig acompanyar els xurros amb tres gots de cafè amb llet i em vaig quedar nou. L'Ana em va explicar que la Núria i tres amics més portaven tres dies netejant el garatge de la Universitat Lliure La Rimaia. D'aquesta universitat, jo no en sabia res. L'amiga Ana em va explicar, amb tot l'afecte, que La Rimaia havia estat desallotjada més d'una vegada. Jo no en sabia ni comprenia res, d'aquesta universitat. Acostumat a les universitats de Salamanca, Granada, Madrid, Oslo, Oxford, La Sorbonne... a les quals jo no hi havia posat el peu ni com a paleta, i ara em criden per convidar-me a explicar com li hem de perdre el respecte, com ho vaig fer jo, a tot el que no es mereix cap respecte.

Després d'aquesta estona tan maca amb l'Ana, ella se'n va anar a acabar de netejar el garatge de la universitat –la utopia– i jo em vaig anar a la CGT de Via Laietana a veure el meu amic José, l'anarcosindicalista, a qui tothom anomena “el dels cabells blancs”. Passem una hora intercanviant en companyia de Manolo, el cuiner i responsable del bar restaurant de la CGT de Barcelona.

* * *

Llavors l'increïble comença. L'amiga Núria em ve a buscar i ens dirigim cap a la universitat. Jo hi volia anar en taxi perquè quan es tracta de caminar, pateixo molt. A més, els amics no deixaven de dir que ja hi érem a prop, així que li vaig dir a la Núria el que en Quico sempre em deia: “Nano, no et fiïs de ningú.”

Ella se'n riu i arribem a la universitat. És un gran edifici de pisos burgès; jo m'esperava una universitat clàssica, antiga, com la universitat de La Sorbonne o com la de Salamanca. També em van confirmar que la conferència es faria al garatge, en el qual la Núria i els seus amics hi han estat treballant durant alguns dies per tal d'arranjar-lo. I penso en tot el que viscut i em dic a mi mateix, a la guerra com a la guerra; ja n'estic curat, d'espants, de llibres, d'universitats, de televisions, de cinemes, de cinemes ocupats, de teatres, de teatres ocupats, de cases de gent i col·lectivitats, cases de cultura, sindicats, ateneus: tot l'increïble per a la gent normal però no per a la gent que hi creu i ho vol; no per als morts de gana com jo. Però com deia Durruti: “Sense casa, tot i que les sapiguem fer, ja que tenim el coratge per a fer-les i les fem.”

I arriba l'hora d'entrar a la universitat de pisos ocupats, la universitat sense columnes, ni de marbre ni de pedra. Per arribar al garatge cal baixar una escala llarga i estreta, i en aquell moment me'n vaig recordar de l'escala de la CNT de la Rue de Sant Mahrte, un vell edifici amb una escala perillosíssima, però quina riquesa s'hi trobava al baixar!! Allà hi havia molts dels que havien alliberat França i París.

Baixem al garatge on hi havia instal·lades una taula i quatre cadires; en el centre del garatge hi havia, a més, una altra taula amb els aparells de projecció, cinquanta cadires instal·lades per al públic i cinquanta més de reserva per si fossin necessàries. La Núria creia que vindria poca gent, perquè havia decidit no promocionar-ho ni avisar els mitjans per por que censuressin la jornada, ja que estariem presents en Duran i jo amb el tema de com estafar la banca.

Aquesta Núria... Què li ha pogut passar pel cap? Què és el que vol? Ella està sola, tret dels seus set amics. ¿Què els ha dit per a convence'ls de la necessitat d'aquest projecte, en un lloc abandonat? Perquè la gent es mobilitza molt poc, ni tan sols quan hi ha llocs nous o quan són cridats per partits

polítics o sindicats. Què els ha pogut dir, als seus amics, per a convence'ls? I a mi?

Jo crec que cal estar boig per a fer això. O serà això, com dic jo, la utopia? L'impossible existeix.

Li pregunto a la Núria com vindrà la gent si no ho sap. Ella, per a ser amable, em diu:

—Si t'anunciem, seríem milers, però la majoria vindria perquè a casa estan avorrits i et voldrien conèixer; tu estàs acostumat a omplir els llocs amb tres-centes, quatre-centes o cinc-centes persones, però jo crec que fins i tot sense l'ajuda de ningú, podem ser una cinquantena de persones realment interessades en el tema.

En cinc minuts, les cinquanta cadires estaven ocupades; cinc minuts després, les altres cinquanta i mitja hora més tard el garatge estava ple. Segons els meus càlculs, hi havia entre dues-centes trenta i dues-centes cinquanta persones. Molta gent no va poder entrar, va ser un gran ple. I són els llocs com aquest, com els gaztetxes, els ateneus, els barris ocupats com la Rosa Roja a Hamburg, a Berlín, Colònia, Bolonya... tots ells vehiculen avui dia la nostra necessària Llibertat. No crec en res, crec en tot. Sense un duro, sense suport de ningú, en un lloc abandonat, un temple de bandits estafadors llibertaris, una noia xalada que no coneix ningú excepte els seus quatre o cinc amics. Perquè jo crec en l'increïble, perquè ho he viscut, perquè res és impossible si volem o podem pagar-ho. Una petita experiència, sumada a d'altres, pot fer grans coses, i el que ha creat aquesta noia generosa i sense interessos materials, és immens. Jo crec en l'ésser, i crec que un és el que és pel que fa. Aquesta experiència ha estat una bogeria de la nostra amiga, però jo diré que el normal és el que tots vivim, i això ha estat molt anormal per a la gent normal. Jo crec que aquesta classe de gent és la que té una veritable capacitat creadora i penso que a la gent com la Núria cal obrir-li les portes. La meua la té oberta, i crec que també la dels seus amics, que han demostrat estimar-la i confiar en ella, quin goig. La conferència va començar amb la intervenció d'un gran universitari, coneixedor de tot quan es tracta d'economia; això és enriquidor, el seguim i assimilem tot el que sap: ens explica sobre Espanya, Europa, el món,

l'agricultura, la indústria i la moneda. És un plaer immens escoltar aquest home, molt universitari, amb les seves explicacions de l'actualitat i del passat. I també del futur: sobre això no sé si té raó, tot i que jo el vaig trobar molt pessimista. Crec, però, que ningú té la solució. Reconec que sóc un paleta, o sigui que és en l'últim punt on discrepo d'aquest home brillant i això em fa pensar que la gent així, amb coneixements, no és utòpica, perquè crec que per creure en l'impossible, en la utopia que no existeix, s'ha de ser ingenu o innocent. I cada vegada que participo i visc el que participo, crec que ningú pot afirmar que és més que els altres. Som diferents respecte a la gent que, com aquest senyor professor i universitari, ens dona tot el que sap i el que ha après; aquest senyor s'ho ha treballat i per això el respecto, però tot i així tinc els meus dubtes sobre les seves afirmacions. No dubto, però, en afirmar sobre els nostres coneixements; tot comporta una feina, i sense ella no som res ni podem afirmar ni ser res.

L'universitari va acabar i la Marta, presentadora i amiga de la Núria, li va passar la paraula a l'amic Duran, que ens va explicar com havia fet per estafar desenes de bancs com ho va fer. Això em va semblar molt bé ja que ho va fer sense cap brutalitat, cosa que és molt important. Després d'explicar-nos com ho havia fet, també ens va explicar com havia utilitzat els diners, que és la segona cosa més important després d'aconseguir-los. Ens va parlar també del seu projecte —que no només és seu— d'una col·lectivitat d'habitatges i de treball, una cosa que he defensat en diversos locals llibertaris, ja que aquests són els mètodes de responsabilitzar a la gent; són els mètodes llibertaris i d'autogestió, els mètodes de col·lectivització practicats en la guerra civil, que van funcionar i dels quals en podem estar orgullosos. Aquests mètodes són el nostre patrimoni, per això hem de defensar el que fan els amics de l'Enric Duran. Ells són una necessitat i són els únics que ens portaran a una altra forma de viure més decent i, crec jo, millor. Si volem, ho tenim tot per a fer-ho possible. L'amiga Marta va fer la presentació de l'amic Lucio. I com sempre, puc ser tot el que vulgueu, però sobretot sóc un paleta. Em vaig dirigir a l'amic universitari i li vaig dir:

–Moltíssimes gràcies per la seva lucidesa i la seva riquesa, quant sap i quantíssims esforços ha hagut de fer per arribar-hi, però he de dir-li amb tot el meu respecte que jo creia que vostè ens ensenyaria com fotre als bancs. Això és el que hem d'aprendre, com robar-los i perdre'ls el respecte que no es mereixen.

Vaig dir també que les coses que havia fet l'amic Duran no eren moltes, però que si tots els que hi èrem haguéssim fet alguna cosa semblant, les coses podrien canviar. Menys sermons i més fets. I felicitar a l'amic Duran, que potser en algun moment va poder –igual que jo també hagués pogut– caure en la idiotesa i orientar la seva vida cap a una altra forma de viure, cap al que per a alguns és la felicitat, i que per a mi és la idiotesa i l'abandonament.

Què és la riquesa? Que cadascú en tingui la idea que vulgui, jo no estic en contra de les riqueses; aquestes poden servir si un sap servir-se'n. I com dic: potser un dia a les 16.28h no tens més que cinquanta francs i a les 16.45h ja ets milionari. I què? I per a què? El tot és el que un fa, i un és el que és pel que fa. Ens agradi o no, tots tenim riqueses i possibilitats i tot està per fer; res és impossible. Els Estats Units d'Amèrica han començat a fabricar 64 tones de paper per convertir-les en 64 tones de bitllets, i això està a l'abast de tots els governs, però també de gent humil i generosa.

L'impossible no existeix. La utopia tampoc. Comencem per les coses petites i segons les nostres possibilitats, però comencem com ho ha fet la nostra amiga. Convidar gent disposant de tots els mitjans informatius és possible; omplir un garatge abandonat sense un duro, també; és l'inexplicable viscut i realitzat. Jo he anat, he menjat i he dormit; l'amic Duran també, sense oblidar el gran professor. Però qui fa l'esforç per tots, per a tots i sense ajuda de ningú és aquesta Núria, que creu en l'increïble, ja que ella viu l'impossible i viu de l'única manera honorada que existeix: la utopia. Tot el que hem viscut, creat i fet. Sense això caurem en el que ja tenim, en el no res. Siguem egoistes, fem tots el possible per aconseguir l'impossible.

Com podem expropiar diners
a les entitats bancàries?
Aplicació Legal Desplaçada #1:
Reserva Fraccionària

Núria Güell
www.nuriaguell.net

Text
Qmunty
Enric Duran
Simona Sarau
CoHectiu Crisis
Lucio Urtubia

Correcció i traducció
Jimena del Solar

Disseny
www.bisdixit.com

Impressió
Gràfiques Trema

Exemplars
500

Agraïments

Marti Peran, Maylin Machado, Tania Bruguera,
Rosa Pera, Diana Sans, Bòlit, Marina Garcés, T10,
Mauricio Miranda, Daniela Ortiz, Susana Delahante,
La Rimaia, Contre, Lluís Cusco, Marlés Carrillo,
Jessica Rincón, Carles Mateu, Anna Fernández,
Jordi Rigola, Eduard Ruz, Toni Ferrer, Maria del Mar
Ferrer, Marta Moran, Rafa Ruiz, Javier Clavero,
David Momblan, Lluís Hernández, Josep Ruhi,
Levi Orta, als meus pares i al meu avi.

Aquesta publicació s'ha realitzat gràcies
a la Beca per a la creació artística 2009-2010
de la Fundació Guasch Coranty.

Llicència Creative Commons, Barcelona, 2011.

Aquesta obra està subjecta a una llicència de
Reconeixement, No comercial, Compartir igual.